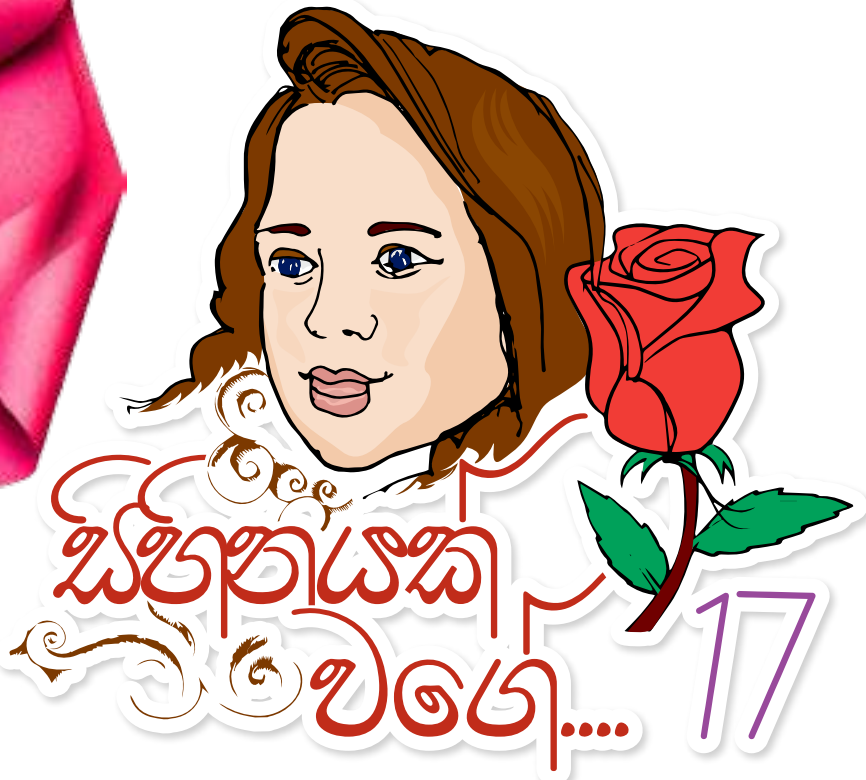

විශ්වජිත සන්නිවේදන සුර්යබහාමාරු සන්නිවේදන වෙනුවෙන්ම ලියන ආදරණීය ම නවකතාව

දොර රාමුව මැද සිටි වාසා ඉන්දුරත්න කාමරය තුළට ආවේ සිහින් අත්පොළසමක් දෙමින් ය.

"හිසම සිත් එක.. මං හිටියට කමක් නෑ දිගටම කරගෙන යන්න" ඇ කීවේ සිනා සෙමිනි. ස්නේහයේ දෙවුර මහින් වනා දුන්න ඉවතට ගත් අකලංක වාසා දෙසට හැරුණේ ය.

"ඇත්තටම මනර්ස් කියල ජාතියක් දන්නැද්ද..?" ඔහු ඇසුවේ නුරුස්නා කම නොසලකාගනිමිනි. "... මනුස්සයෙක් ඉන්න කාමරේකම මෙහෙම කඩාපාත්වෙන සිරිතක් තියෙනවද..?"

"යකාගෙ හැටියට කිව්වලුනෙ ලොකු සර් විමානෙ.. මනුස්සයෙකුගෙ කාමරේකට එනකොට නම් මනර්ස් රකින්න තිබ්බා.. ඒත් ඉතින් මං ඇතුල්වුණේ එහෙම තැනකට නෙවෙයිනෙ.. අනෙක් අතට හොඳ වෙලාවට මං ඇතුලට ආවෙ... නැත්නං මේ ළමයට මොකකින් මොකක් වෙන්න තිබ්බද කියලා කියන්න පුලුවන් කාටද.. දෙයියෝ ඒව්වා වගේ මං වෙලාවට ඇතුලට ආවා.. ඇත්තම කියන්නකො.. මං ආව එක හොඳ හැද්ද ස්නේහා?" වාසා ඇසුවේ ඇඳේ කෙළවරකින් වාසිවන අතර ය.

ස්නේහා වනා ජනේලය අසලට ගියා ය. ජනේලයෙන් පෙනෙන අත දසුන දෙස ඇස් යොමු කරගත්තා ය. ඇය සිටියේ බලවත් නොසන්සුන් කමකිනි. මේ සිදුවෙමින් පවතින්නේ අනවශ්‍ය සිදුවීම් පෙළකි. ඒවාට හවුල්වන්නට තියා ගැනෙන්නටවත් ඇගේ සිතේ කැමැත්තක් නොවී ය.

"මං යනවා ස්නේහා" අකලංකගේ කටහඬ දොර දෙසින් ඇසෙයි. ස්නේහා හැරී බලන්නට හෝ නොවෙහෙසුණා ය. විනාඩියක දෙකක හිතාඩිතාවකට පසු කතා කළේ වාසා ය.

"පහුගිය කාලෙ වෙච්ච දේවල් හැම දෙයක්ම මං හරියටම දැනගත්තෙ නුගක් පහුවෙලා ස්නේහා.. ඇපම් වෙරි සොර්.."

ස්නේහා හැරී ඇය දෙස බැලුවා ය. වාසාගේ දුෂ්ඨ ඇඳි තිබු පසුපැවීම ඇයට හොඳින් පෙනෙයි.

"මිස් කණගාටුවෙන්නෙ ඇයි..? මේවට ඔයාගෙ සම්බන්ධයක් නෑනෙ" ස්නේහා ඇසුවා ය.

වාසා ඇවිද එක් ස්නේහා ඉදිරියේ සිටගත්තා ය. සිය වමන ඇගේ උරහිස මත

තැබූ වාසා ස්නේහා දෙස එබී බැලුවා ය.

"සම්බන්ධයක් තියෙනවා ස්නේහා.. අකලංකගෙ කේස් එක පත්තරේට ගියේ මගෙන්..?" වාසා කීවා ය. ස්නේහා ඇය දෙස බැලුවේ පුදුමයෙනි. "ඔහොම බලන්න එපා දරුවෝ.. මගෙ කට්ටි තමයි ඒ නිවිස් එක පත්තරේට ගියේ.."

ඉන්නේ නෑ" ස්නේහා සුසුමක් හෙළා නැවත කවුළුවෙන් ඉවත බලාගත්තා ය. මේ සියල්ල අනවශ්‍ය කතා ය. සියල්ලන් එකතු වී තමාගේ ජීවිතය සමග සෙල්ලම් කරන්නේ යයි ඇයට සිතූණි. තව දුරටත් එයට ඉඩ දිය නොහැකි ය. "දුන්න ඒ හැම දෙයක්ම ඉවරයිනෙ මිස්.. දුන්න මට මගේ පාඩුවේ රස්සාව කරගෙන ඉන්න

ස්නේහාගේත් අකලංකගේත් කතාව

ඇත්තටම මගේ හිතේ තරහකුත් තිබුණා මේ කාණ්ඩෙගෙ මේ වැඩ ගැන.. ඒත් මං කළේ නොකරන්න තිබ්බ වැඩක් කියලා තේරුණේ පස්සෙ.. මං ඒ තරම් දුර දිග හිතුවෙ නැහැ.. අපරාදෙ ඒකට දඬුවම් වින්දෙ ඔයා.. මං නුගක් පහුවෙලා දැනගත්තේ ඒගොල්ලො ඔයාව අස්කරන්න යනවා කියලා.. ඒ වෙන කොට මට කරන්න දෙයක් තිබ්බෙම නෑ.. ඔයා වෙනුවෙන් යමක් කරන්නම මට ඕනෙ කම තිබ්බා.. ඒ ගොල්ලන් ආපහු ඔයාව ගත්ත එක හෙයි.. එයාල ඔයාව ආපහු රස්සාවට ගත්තෙ නැත්නම් මං නිකම්

දෙන්න..?" මඳ වේලාවකට පසු ස්නේහා වාසා දෙස නොබලාම කීවා ය. "... වැරදිකාරයෝ කවුද නිවැරදිකාරයෝ කවිද කියලා හොයන්න මට ඕනෙ නැහැ මිස්.. අපි පොඩි මිනිස්සු.. අපට අපේ පාඩුවේ ඉන්න තිබ්බ නම් ඇති"

"ලොක්කො ලොක්කො හැප්පෙනකොට තුවාල වෙන්නෙ අහළ පහළ ඉන්න පොඩි ඒවුන්ට" සවස හෙදියන්ගේ විවේක කාමරයේ දී මේ කතාව කී විට මේටුන් සුනන්දා කීවේ එහෙම ය. "පරිස්සමින්

වැඩ කරගන්න මගේ දුටුවේ.. ආයෙම පාරක් කරදරේ වැටුණොත් අපටම තමයි පාඩු වෙන්නෙ"

සවස වැඩ අවසන්ව යන තෙක්ම ස්නේහා සිටියේ නොසන්සුන් වූ සිහින් ය. දවල් දොස්තර මේනක සිරිමාන්න ලෙඩුන් බලන වේලාවේදී ඇත ඇවිද යනු දුටු නමුත් ස්නේ හා ඔහුට මුහුණ නොදී වසන් වී සිටියා ය.

නවාතැනට යන්නට පෙර නුගේගොඩින් බසයෙන් බැසගත් ස්නේහා අලුත් ඇඳුම් කීපයක් මිලට ගත්තා ය. අලුත් ඇඳුමක් මිලට ගත්තේ බොහෝ කාලයකට පසුවය. සිරිවර්ධන මහතා දුන් වැටුප් අත්තිකාරම කොයි තරම් ප්‍රයෝජවත්දැයි ඇයට වැටහුණේ ඒ සාප්පු සවාරියේදී ය. සති අන්තයේදී අම්මාටත් තාත්තාටත් පොඩිවුන්ටත් යමක් මිලට ගත යුතු යයි ඇ තීරණය කළා ය. මාසයේ අන්තිමට ගමට යන විට ඒවා ගෙන යා හැකි ය.

"මිස්.. සාප්පු සවාරියේ යනවා වගේ..?" ඒ ප්‍රශ්නය ඇයට ඇසුණේ දුෂ්ඨ ඒල්ලාගත් ඇඳුම් බැගේ දෙකත් අතැතිව පඩි පෙළ බසිමින් සිටියදී ය.

මතු සම්බන්ධයි

30 වන පිටේ

ද කොටි සංවිධානයේ පාලන ප්‍රදේශයක්ව පැවැති සාම්ප්‍රදායික ප්‍රදේශයේ බොහෝ ගම්වලට ගිය අවස්ථාවේ ඉලෙක්ට්‍රොනික් ප්‍රදේශයේ ගල් වළක ගල් කඩන අවුරුදු තුන හතරක පමණ වයසේ සිටි ළමා කම්කරුවෙක් දුටුවෙමි. එමෙන්ම තවත් පිටිසර පළාත් වූ සන්තෝසපුරම්, මලෙල, මුන්දල් ඇතුළු ගම් දරාගත නොහැකි දුක්ඛිත තත්ත්වයක ස්මරණ ලෙසින් සිතෙහි තැන්පත් විය.

අපේ සටන්කාමී කාන්තා සහෝදරයෝ එක් පිටිසර ගමක ජන හමුවක් සංවිධානය කර තිබුණි. එම ගමේ නම දැනට මගේ මතකයෙහි නොමැත. ගමේ වැඩි දෙනාගේ ජීවනෝපාය යාවක වෘත්තියයි. කල් ඇතුළු ගොස් එම ජනගහන බැහැරට යෑමට නොදී අපේ සහෝදරයෝ ඔවුන්ව රඳවාගෙන උන්න. එම රැස්වීමට ගිය විට එම ජනතාවගේ කුඩා ළමුන්ගේ සිට වැඩිහිටියන් දක්වා ඇඟිලිවල යම් වෙනසක් දැක ගත හැකි විය. එනම් ඇඟිලිවල යම් තුවාල ඇතිවී ඇඟිලි ගෙවී ගොස් තිබුණි. මම මගේ කැමැත්තෙන් එය ඡායාරූප ගත කළෙමි. ඒ ගැන ඔවුනගෙන් ඇසූ විට 'සීණි ලෙඩේ' යැයි ඔවුහු පිළිතුරු දුන්හ. ත්‍රිකුණාමලයෙහි සෞඛ්‍ය දෙපාර්තමේන්තුව විසින් සංවිධානය කරන ලද සෞඛ්‍ය සාකච්ඡාවකට සහභාගි වීමට අවස්ථාව ලැබුණු මොහොතේ එම ඡායාරූප පරීක්ෂා කළ වෛද්‍යවරු එය එක්තරා ලාදුරු වර්ගයක් බව පැවසූහ. දින කිහිපයකින් අපේ කණ්ඩායම වන්නියට කැඳවූහ. එයට පසුව එම ගම වෙනුවෙන් කුමන සෞඛ්‍ය ආරක්ෂණ වැඩ පිළිවෙළක් ක්‍රියාත්මක කළේදැයි මට දැන ගැණීමට හැකි වූයේ නැත.

ස්වාභාවික සම්පත් අසීමිතව පවතින නැගෙනහිර පළාත ආශ්‍රිත සන්නද්ධ අරගලයට දක්වන ලද කැප කිරීම, ඒ වෙනුවෙන් ලද පීඩාවන් කිසිවෙකුටත් අවතක්සේරු කළ නොහැකිය. එහි සෑම කෙනෙකුටම කියන්නට දුක්ඛිත කතාවක් තිබුණි. ලේ මස් සහ ජීවය සහිත තම දරුවන් පිළිබඳ කතා ඒ අතර බහුතරයක් විය. 'දුවේ දුවේ' යැයි අමතමින් සෙනෙහස පෑ එම ශ්‍රැතියන්ගේ ස්මරණයන්ට මම සදා හිස නමා ගැර කරමි.